

Milan Kotnik**Pesmi**

Ležiš na belo napetem platnu
in opazuješ, kako se svetlobne lise
lovijo po steni.
Čas se počasi pretaka,
poletje se cedi po prostoru,
med stoki pa lebdi vonj
po gozdnem cvetju in pokošeni travi.
Skozi zastarta okna kaplja svetloba
in ti nežno prebada haljo,
tako da odkriva
mehke in puhaste površine.
V tebi vidim vedno več golote.
Lasje ti dišijo po vročem zraku,
ki puhti iz asfaltnih cest.
In ko te gledam,
si (nekje v sanjah)
zaželim, da bi te
objel, navlažil
in te utopil
v večerni sopari.

* * *

Vlak lahko človeka popolnoma zamori
in mu pokvari ves dan. To je čudno,
ker sem podedoval latentno ljubezen
do vlakov, ki se je vključila v
rodovni genom, ko je dedek po prvi
vojni postal železničar. Včasih
sanjam o neskončnih prerijah, o
belih oblakih dima, o Indijancih,
ki rušijo proge, in o tolpah, ki nas
napadajo z boka. Neredko povsem razločno
prepoznam Jesseja Jamesa. Ampak vedno,
ko se peljem skozi gozd, občutim
neko nelagodnost.

Jaz sem v vlaku, čeprav sem nedolžen,
oni pa so zunaj, čeprav je pravica
z njimi. Čutim njihove poglede, prislonjene
ob puškino kopito, ko mi prek čela polzijo
na vrat. Muha in merek se mi projicirata
točno med oči. Mogoče mi je to ostalo od
takrat, ko smo ob praznikih v šolski
telovadnici gledali filme. Kakorkoli že,
v gozdu so skriti partizani in
čakajo vlak. Yul Bryner je miner in
Milena Dravić tifusarka.

* * *

Žalost je ubikvitarna; po domače:
prisotna je povsod. Torej jo je
najti tudi v omari, med priborom
za čiščenje čevljev in v sobi.
Poleg vsepovsodprisotnosti pa še
ta dolgčas, ob uri, ko se že mrači
in otroci, ki prihajajo iz šole,
nosijo odpadlo rumeno listje platan
in se igrajo z njim in bo kmalu
potrebno prižgati luč.

* * *

Zdi se mi,
da niti drevesa ne vedo,
zakaj so.
Kar tako so tam,
kljubujejo vetru in času
za prazen nič.
Niti tega ne vedo,
da je vse ustvarjeno,
da mine.
In v tej nevednosti
je njihov smisel,
da ne ponorijo,
ko jim listje porumeni.

* * *

Ta A je dolg Aaaaaaaaaaaaaaa,
nima dna
in sploh je brez oblike.

* * *

Vedno,
kadar si te zaželim,
zaprem oči
in te v lepih, svetlih barvah,
skozi katere preseva
hrapavost papirja,
rišem
na pločnike,
na obsijane klopi
in na rjuhe postlanih postelj.
Potem ponavadi
nekaj zaškrta,
veter dregne v okno,
barve usahnejo
in spet te ni.

* * *